

¹Zu derselben Zeit, spricht der HERR, will ich aller Geschlechter Israels Gott sein, und sie sollen mein Volk sein.²So spricht der HERR: Das Volk, so übriggeblieben ist vom Schwert, hat Gnade gefunden in der Wüste; Israel zieht hin zu seiner Ruhe.³Der HERR ist mir erschienen von ferne: Ich habe dich je und je geliebt; darum habe ich dich zu mir gezogen aus lauter Güte.⁴Wohlan, ich will dich wiederum bauen, daß du sollst gebaut heißen, du Jungfrau Israel; du sollst noch fröhlich pauken und herausgehen an den Tanz.⁵Du sollst wiederum Weinberge pflanzen an den Bergen Samarias; pflanzen wird man sie und ihre Früchte genießen.⁶Denn es wird die Zeit noch kommen, daß die Hüter an dem Gebirge Ephraim werden rufen: Wohlauf, und laßt uns hinaufgehen gen Zion zu dem HERRN, unserm Gott!⁷Denn also spricht der HERR: Rufet über Jakob mit Freuden und jauchzet über das Haupt unter den Heiden; rufet laut, rühmet und sprecht: HERR, hilf deinem Volk, den übrigen in Israel!⁸Siehe, ich will sie aus dem Lande der Mitternacht bringen und will sie sammeln aus den Enden der Erde, Blinde und Lahme, Schwangere und Kindbetterinnen, daß sie in großen Haufen wieder hierher kommen sollen.⁹Sie werden weinend kommen und betend, so will ich sie leiten; ich will sie leiten an den Wasserbächen auf schlichtem Wege, daß sie sich nicht stoßen; denn ich bin Israels Vater, so ist Ephraim mein erstgeborenen Sohn.¹⁰Höret ihr Heiden, des HERRN Wort und verkündigt es fern in die Inseln und sprecht: Der Israel zerstreut hat, der wird's auch wieder sammeln und wird sie

¹ فِي ذَلِكَ الزَّمَانِ يَقُولُ الرَّبُّ أَكُونُ إِلَهًا لِكُلِّ عَسَائِرِ إِسْرَائِيلَ، وَهُمْ يَكُونُونَ لِي سَعْبًا.² هَكَذَا قَالَ الرَّبُّ، قَدْ وَجَدَ نِعْمَةً فِي الْبَرِّيَّةِ السَّعْبُ الْبَاقِي عَنِ السَّيْفِ، إِسْرَائِيلُ جِيءَ سِرْتُ لَارِيحَهُ.³ تَرَاءَى لِي الرَّبُّ مِنْ بَعِيدٍ، وَمَحَبَّتَهُ أَبَدِيَّةً أَحْبَبْتُكَ، مِنْ أَجْلِ ذَلِكَ أَدْمَتُ لَكَ الرَّحْمَةَ.⁴ سَأَتِيكَ بَعْدَ قَبْنَيْنِ يَا عَدْرَاءَ إِسْرَائِيلَ. تَتَرَبَّيْنَ بَعْدَ يَدْفُوفِكَ وَتَخْرُجِينَ فِي رَفْصِ اللَّاعِيْنَ.⁵ تَعْرِسِينَ بَعْدَ كُرُومًا فِي جِبَالِ السَّامِرَةِ. تَعْرِسُ الْعَارِسُونَ وَيَبْتَدِرُونَ.⁶ لِأَنَّهُ يَكُونُ يَوْمَ يَتَادِي فِيهِ التَّوَابِطُ فِي جِبَالِ أَفْرَايِمَ، فَوْمُوا فَتَضَعَدَ إِلَى صِهْيُونَ، إِلَى الرَّبِّ إِلَهِنَا.⁷ لِأَنَّهُ هَكَذَا قَالَ الرَّبُّ، رَتَّمُوا لِيَعْقُوبَ قَرَجًا، وَاهْتِفُوا بِرَأْسِ الشُّعُوبِ. سَمَّعُوا سَبَّحُوا وَقُولُوا، حَلْصُ يَا رَبِّ سَعْبِكَ بَقِيَّةَ إِسْرَائِيلَ.⁸ هَتَدَا آتِي بِهِمْ مِنْ أَرْضِ الشَّمَالِ وَأَجْمَعُهُمْ مِنْ أَطْرَافِ الْأَرْضِ. يَبْنَهُمُ الْأَعْمَى وَالْأَعْرَجُ، الْحُنْبَلَى وَالْمَهَاحِضَ مَعًا. جَمَعُ عَظِيمٌ يَزِجُ إِلَى هُنَا. بِالْبُكَاءِ يَأْتُونَ وَبِالضَّرْعَاتِ أَفْوَدُهُمْ. أُسَيِّرُهُمْ إِلَى أَهْأَرِ مَاءٍ فِي طَرِيقِ مُسْتَقِيمَةٍ لَا يَعْثُرُونَ فِيهَا. لِأَنِّي صِرْتُ لِإِسْرَائِيلَ أَبًا وَأَفْرَايِمَ هُمُ بَكْرِي.¹⁰ إِسْمَعُوا كَلِمَةَ الرَّبِّ أَبْهَ الْأُمَمِ، وَأَحْبِرُوا فِي الْجَزَائِرِ التَّبَعِدَةَ وَقُولُوا، مُبَدِّدَ إِسْرَائِيلَ يَجْمَعُهُ وَبَحْرُسُهُ كَرَاعٍ قَاطِعَهُ.¹¹ لِأَنَّ الرَّبَّ قَدَى يَعْقُوبَ وَفَكَهُ مِنْ يَدِ الَّذِي هُوَ أَقْوَى مِنْهُ.¹² قَبِأْتُونَ وَيُرْتَمُونَ فِي مُزْتَفِعِ صِهْيُونَ، وَيَجْرُونَ إِلَى جُودِ الرَّبِّ عَلَى الْجِنَطَةِ وَعَلَى الْخَمْرِ وَعَلَى الزَّيْتِ وَعَلَى أَنْبَاءِ الْعَنَمِ وَالْبَقَرِ. وَتَكُونُ نَفْسُهُمْ كَحَيْتَةٍ رَبًّا، وَلَا يَعْوَدُونَ يَدْوُونَ بَعْدَ.¹³ جِيئِيذٍ تَفْرُخُ الْعَدْرَاءُ بِالرَّفْصِ، وَالشَّبَّانُ وَالسَّبُوحُ مَعًا. وَأَحْوَلُ يَوْحُهُمْ إِلَى طَرَبٍ، وَأَعْرَبُهُمْ وَأَفْرَحُهُمْ مِنْ حُرْنِهِمْ.¹⁴ وَأُرْوِي نَفْسَ الْكَهْتَةِ مِنَ الدَّسَمِ، وَيَسْبَعُ سَعْبِي مِنْ جُودِهِ يَقُولُ الرَّبُّ.¹⁵ هَكَذَا قَالَ الرَّبُّ، صَوْتُ سَمِيعٍ فِي الرَّامَةِ، تَوْخُ بُكَاءِ مُرٍّ. رَاجِلُ تَبْكِي عَلَى أَوْلَادِهَا وَتَابَى أَنْ تَتَعَرَّى عَنْ أَوْلَادِهَا لِأَنَّهُمْ لَيْسُوا بِمَوْجُودِينَ.¹⁶ هَكَذَا قَالَ الرَّبُّ، امْنَعِي صَوْتِكَ عَنِ الْبُكَاءِ وَعَيْبَتِكَ عَنِ الدَّمُوعِ، لِأَنَّهُ يُوَجِّدُ جَزَاءَ لِعَمَلِكَ يَقُولُ الرَّبُّ. قَبِرْجَعُونَ مِنْ أَرْضِ الْعَدُوِّ. وَيُوَجِّدُ رَجَاءَ لآخِرَتِكَ يَقُولُ الرَّبُّ. قَبِرْجِعِ الْأَنْبَاءَ إِلَى نُحْمِهِمْ.¹⁸ سَمْعًا سَمِعْتُ أَفْرَايِمَ يَبْتَحِبُّ، أَذْبَتِي فَتَادَبْتُ كَعَجَلٍ غَيْرِ مَرُوضٍ. تَوَيْبِي قَاتُوبٌ لِأَنَّكَ أَنْتَ الرَّبُّ إِلَهِي.¹⁹ لِأَنِّي بَعْدَ رُجُوعِي تَدْمَتُ، وَبَعْدَ تَعْلَمِي صَفَقْتُ عَلَى قَحْذِي. حَزِيْتُ وَحَجَلْتُ لِأَنِّي قَدْ حَمَلْتُ غَارَ صِبَايَ.²⁰ هَلْ أَفْرَايِمُ ابْنُ عَزِيرٍ لَدَيَّ، أَوْ

hüten wie ein Hirte sein Herde.¹¹ Denn der HERR wird Jakob erlösen und von der Hand des Mächtigen erretten.¹² Und sie werden kommen und auf der Höhe Zion jauchzen und werden zu den Gaben des HERRN laufen, zum Getreide, Most, Öl, und jungen Schafen und Ochsen, daß ihre Seele wird sein wie ein wasserreicher Garten und sie nicht mehr bekümmert sein sollen.¹³ Alsdann werden auch die Jungfrauen fröhlich am Reigen sein, dazu die junge Mannschaft und die Alten miteinander. Denn ich will ihr Trauern in Freude verkehren und sie trösten und sie erfreuen nach ihrer Betrübnis.¹⁴ Und ich will der Priester Herz voller Freude machen, und mein Volk soll meiner Gaben die Fülle haben, spricht der HERR.¹⁵ So spricht der HERR: Man hört eine klägliche Stimme und bitteres Weinen auf der Höhe; Rahel weint über ihre Kinder und will sich nicht trösten lassen über ihre Kinder, denn es ist aus mit ihnen.¹⁶ Aber der HERR spricht also: Laß dein Schreien und Weinen und die Tränen deiner Augen; denn deine Arbeit wird wohl belohnt werden, spricht der HERR. Sie sollen wiederkommen aus dem Lande des Feindes;¹⁷ und deine Nachkommen haben viel Gutes zu erwarten, spricht der HERR; denn deine Kinder sollen wieder in ihre Grenze kommen.¹⁸ Ich habe wohl gehört, wie Ephraim klagt: "Du hast mich gezüchtigt, und ich bin auch gezüchtigt wie ein ungebändigtes Kalb; bekehre mich du, so werde ich bekehrt; denn du, HERR, bist mein Gott."¹⁹ Da ich bekehrt ward, tat ich Buße; denn nachdem ich gewitzigt bin, schlage ich mich auf die Hüfte. Ich bin zu

وَلَدٌ مُسِيرٌ. لَأَنِّي كُلَّمَا تَكَلَّمْتُ بِهِ أَذْكُرُهُ بَعْدَ ذِكْرِهِ. مِنْ أَجْلِ ذَلِكَ حَنَّتْ أَحْسَانِي إِلَيْهِ. رَحْمَةً أَرْحَمُهُ يَقُولُ الرَّبُّ.²¹ إِصْبِي لِنَفْسِكَ صَوًى. اجْعَلِي لِنَفْسِكَ أَصَابًا. اجْعَلِي قَلْبَكَ نَحْوَ السَّكَّةِ، الطَّرِيقِ الَّتِي ذَهَبَتْ فِيهَا. اِزْجِعِي يَا عَذْرَاءَ إِسْرَائِيلِ. اِزْجِعِي إِلَيَّ مُذْكَرًا هَذِهِ.²² حَتَّى مَتَى تَطْوِفِينَ أَيَّتُهَا الْبَنَاتُ الْمُرْتَدَّةُ. لِأَنَّ الرَّبَّ قَدْ خَلَقَ شَيْئًا حَدِيثًا فِي الْأَرْضِ. أَنْتَى تُحِبُّطِ بِرَجُلٍ.²³ هَكَذَا قَالَ رَبُّ الْجُنُودِ إِلَهُ إِسْرَائِيلِ، سَيَقُولُونَ بَعْدَ هَذِهِ الْكَلِمَةِ فِي أَرْضِ يَهُودَا وَفِي مَدِينَتِهَا عِنْدَمَا أُرَدُّ سَبِيهِمْ، يُبَارِكُكَ الرَّبُّ يَا مَسْكَنَ الْبِرِّ يَا أَبَهَا الْجَبَلُ الْمُقَدَّسُ.²⁴ فَيَسْكُنُ فِيهِ يَهُودًا وَكُلُّ مَدِينَةٍ مَعًا، الْفَلَاحُونَ وَالَّذِينَ يَسْرَحُونَ الْفُطَعَانَ.²⁵ لَأَنِّي أَرَوَيْتُ النَّفْسَ الْمُعْيِيَةَ وَمَلَأْتُ كُلَّ نَفْسٍ دَائِيَةَ.²⁶ عَلَيَّ ذَلِكَ اسْتَبْقَطْتُ وَتَطَرْتُ وَلَدٌ لِي تَوْمِي.²⁷ هَا أَيَّامٌ تَأْتِي يَقُولُ الرَّبُّ وَأَزْرَعُ بَيْتَ إِسْرَائِيلِ وَبَيْتَ يَهُودَا يَرْزَعُ إِنْسَانٌ وَرَزَعُ حَيَوَانٍ.²⁸ وَيَكُونُ كَمَا سَهَرْتُ عَلَيْهِمْ لِإِفْيَالِاعِ وَالْهَدْمِ وَالْقَرْصِ وَالْإِهْلَاكِ وَالْأَدَى، كَذَلِكَ أَسْهَرْتُ عَلَيْهِمْ لِلْبَيْتِ وَالْعَرْسِ يَقُولُ الرَّبُّ.²⁹ فِي تِلْكَ الْأَيَّامِ لَا يَقُولُونَ بَعْدُ، الْآبَاءُ أَكَلُوا حِضْرًا وَأَسْتَانَ الْآبَاءِ صَرَسَتْ.³⁰ بَلْ، كُلُّ وَاحِدٍ يَمُوتُ بِذَنْبِهِ، كُلُّ إِنْسَانٍ يَأْكُلُ الْحِضْرَ تَصْرَسُ أَسْتَانُهُ.³¹ هَا أَيَّامٌ تَأْتِي يَقُولُ الرَّبُّ وَأَقْطَعُ مَعَ بَيْتِ إِسْرَائِيلِ وَمَعَ بَيْتِ يَهُودَا عَهْدًا جَدِيدًا.³² لَيْسَ كَالْعَهْدِ الَّذِي قَطَعْتُهُ مَعَ آبَائِهِمْ يَوْمَ أَمْسَكْتُهُمْ بِيَدِهِمْ لِأَخْرَجْتُهُمْ مِنْ أَرْضِ مِصْرَ، حِينَ تَقْصُوا عَهْدِي فَرَقَصْتُهُمْ يَقُولُ الرَّبُّ.³³ بَلْ هَذَا هُوَ الْعَهْدُ الَّذِي أَقْطَعُهُ مَعَ بَيْتِ إِسْرَائِيلِ بَعْدَ تِلْكَ الْأَيَّامِ يَقُولُ الرَّبُّ، أَجْعَلُ شَرِيعَتِي فِي دَاخِلِهِمْ وَأَكْتُبُهَا عَلَى قُلُوبِهِمْ، وَأَكُونُ لَهُمْ إِلَهًا وَهُمْ يَكُونُونَ لِي شَعْبًا.³⁴ وَلَا يُعْلَمُونَ بَعْدُ كُلُّ وَاحِدٍ صَاحِبَهُ وَكُلُّ وَاحِدٍ أَخَاهُ قَائِلِينَ، اعْرِفُوا الرَّبَّ لِأَنَّهُمْ كُلَّهُمْ سَيَعْرِفُونَنِي مِنْ صَغِيرِهِمْ إِلَى كِبِيرِهِمْ يَقُولُ الرَّبُّ. لَأَنِّي أَصْفَعُ عَنْهُمْ وَلَا أَذْكَرُ حَطِيئَتَهُمْ بَعْدُ.³⁵ هَكَذَا قَالَ الرَّبُّ الْجَاعِلُ الشَّمْسَ لِلِإِصْءَاءَةِ تَهَارًا، وَقَرَائِضَ الْقَمَرِ وَالنُّجُومِ لِلِإِصْءَاءَةِ لَيْلًا، الرَّاجِرُ الْبَحْرَ حِينَ تَتَّعُ أَمْوَاجُهُ، رَبُّ الْجُنُودِ اسْمُهُ،³⁶ إِنْ كَانَتْ هَذِهِ الْقَرَائِضُ تَرْوِي مِنْ أَمَامِي يَقُولُ الرَّبُّ، فَإِنَّ نَسْلَ إِسْرَائِيلِ أَيْضًا يَكْفُ مِنْ أَنْ يَكُونَ أُمَّةً أَمَامِي كُلَّ الْأَيَّامِ.³⁷ هَكَذَا قَالَ الرَّبُّ، إِنْ كَانَتْ السَّمَاوَاتُ نِقَاسٌ مِنْ قُوَّتِي وَتُفْحِصُ أَسَاسَاتُ الْأَرْضِ مِنْ أَسْفَلِ، فَإِنِّي أَنَا أَيْضًا أَرْفُضُ كُلَّ نَسْلِ إِسْرَائِيلِ مِنْ أَجْلِ كُلِّ مَا عَمِلُوا يَقُولُ الرَّبُّ.³⁸ هَا

Schanden geworden und stehe schamrot; denn ich muß leiden den Hohn meiner Jugend."²⁰ Ist nicht Ephraim mein teurer Sohn und mein trautes Kind? Denn ich gedenke noch wohl daran, was ich ihm geredet habe; darum bricht mir mein Herz gegen ihn, daß ich mich sein erbarmen muß, spricht der HERR.²¹ Richte dir Denkmale auf, setze dir Zeichen und richte dein Herz auf die gebahnte Straße, darauf du gewandelt hast; kehre wieder, Jungfrau Israel, kehre dich wieder zu diesen deinen Städten!²² Wie lange willst du in der Irre gehen, du abtrünnige Tochter? Denn der HERR wird ein Neues im Lande erschaffen: das Weib wird den Mann umgeben.²³ So spricht der HERR Zebaoth, der Gott Israels: Man wird noch dies Wort wieder reden im Lande Juda und in seinen Städten, wenn ich ihr Gefängnis wenden werde: Der HERR segne dich, du Wohnung der Gerechtigkeit, du heiliger Berg!²⁴ Und Juda samt allen seinen Städten sollen darin wohnen, dazu Ackerleute und die mit Herden umherziehen;²⁵ denn ich will die müden Seelen erquicken und die bekümmerten Seelen sättigen.²⁶ Darüber bin ich aufgewacht und sah auf und hatte so sanft geschlafen.²⁷ Siehe, es kommt die Zeit, spricht der HERR, daß ich das Haus Israel und das Haus Juda besäen will mit Menschen und mit Vieh.²⁸ Und gleichwie ich über sie gewacht habe, auszureuten, zu zerreißen, abzubrechen, zu verderben und zu plagen: also will ich über sie wachen, zu bauen und zu pflanzen, spricht der HERR.²⁹ Zu derselben Zeit wird man nicht mehr sagen: "Die Väter haben Herlinge gegessen, und der Kinder Zähne

أَبَاؤُهُمْ تَأْتِي يَقُولُ الرَّبُّ وَبُنَى الْمَدِينَةُ لِلرَّبِّ مِنْ بُحِ
 حَنْتَيْلٍ إِلَى بَابِ الزَّائِيَةِ،³⁹ وَيَخْرُجُ بَعْدُ خَيْطُ الْقِيَاسِ
 مُقَابِلَهُ عَلَى أَكْمَةِ جَارِبٍ وَيَسْتَدِيرُ إِلَى جَوْعَةٍ⁴⁰ وَيَكُونُ
 كُلُّ وَادِي الْجَنَّةِ وَالرَّمَادِ وَكُلُّ الْحُقُولِ إِلَى وَادِي قَدْرُونَ
 إِلَى زَائِيَةِ بَابِ الْحَيْلِ سَرَفًا فُذْسًا لِلرَّبِّ. لَا تُفْلَعُ وَلَا
 تُهْدَمُ إِلَى الْأَبَدِ.

sind stumpf geworden":³⁰ sondern ein jeglicher soll um seiner Missetat willen sterben, und welcher Mensch Herlinge ißt, dem sollen seine Zähne stumpf werden.³¹ Siehe, es kommt die Zeit, spricht der HERR, da will ich mit dem Hause Israel und mit dem Hause Juda einen neuen Bund machen;³² nicht wie der Bund gewesen ist, den ich mit ihren Vätern machte, da ich sie bei der Hand nahm, daß ich sie aus Ägyptenland führte, welchen Bund sie nicht gehalten haben, und ich sie zwingen mußte, spricht der HERR;³³ sondern das soll der Bund sein, den ich mit dem Hause Israel machen will nach dieser Zeit, spricht der HERR: Ich will mein Gesetz in ihr Herz geben und in ihren Sinn schreiben; und sie sollen mein Volk sein, so will ich ihr Gott sein;³⁴ und wird keiner den andern noch ein Bruder den andern lehren und sagen: "Erkenne den HERRN", sondern sie sollen mich alle kennen, beide, klein und groß, spricht der Herr. Denn ich will ihnen ihre Missetat vergeben und ihrer Sünden nimmermehr gedenken.³⁵ So spricht der HERR, der die Sonne dem Tage zum Licht gibt und den Mond und die Sterne nach ihrem Lauf der Nacht zum Licht; der das Meer bewegt, daß seine Wellen brausen, HERR Zebaoth ist sein Name:³⁶ Wenn solche Ordnungen vergehen vor mir, spricht der HERR, so soll auch aufhören der Same Israels, daß er nicht mehr ein Volk vor mir sei ewiglich.³⁷ So spricht der HERR: Wenn man den Himmel oben kann messen und den Grund der Erde erforschen, so will ich auch verwerfen den ganzen Samen Israels um alles, was sie tun, spricht der

HERR.³⁸ Siehe, es kommt die Zeit, spricht der HERR, daß die Stadt des HERRN soll gebaut werden vom Turm Hananeel an bis ans Ecktor;³⁹ und die Richtschnur wird neben demselben weiter herausgehen bis an den Hügel Gareb und sich gen Goath wenden;⁴⁰ und das Tal der Leichen und Asche samt dem ganzen Acker bis an den Bach Kidron, bis zur Ecke am Roßtor gegen Morgen, wird dem Herrn heilig sein, daß es nimmermehr zerrissen noch abgebrochen soll werden.